

Proč soudy mluví jinou řečí? Chtějí, abychom je nechápali, nebo spíše nechápou ony nás?

Petr Schneedorfler

Ze soudní síně člověk často odchází s obrovským nepochopením. Nejde o to, že nepochopí znění paragrafů nebo latinské termíny, které soudy rády používají, ale již je mnohokrát nevysvětlí. Lidé odchází s nepochopením toho, co vlastně soud řekl. S nepochopením základních vztahů a vazeb. Nepochopením postupů a postojů soudů. S nepochopením toho, co mají dělat, jak se dál chovat, jaké mají povinnosti. S nepochopením pro ně do té doby jasných slov a spojení. Soudy si také rády samy mění význam slov nebo nedodržují běžné mluvnické postupy a zvyklosti.

Při práci s osobami, kterým byl uložený nějaký trest, často vnímáme, že potrestaný a jeho okolí, ale i poškozený, nevědí, co vlastně soud rozhodl a co řekl. Někdo může namítnout, že od toho máme advokáty. Určitě v hlubším rozboru rozsudků a usnesení, v orientaci v procesních postupech nebo důvodech trestání a trestních sazbách advokát své vysvětlující místo má. Ale pochopení běžných výrazů a jejich obsahu musí být zvládnutelné pro každého občana. Jinak se právo stává nástrojem vzdělaných a bohatých a ztrácí svůj princip spravedlnosti pro všechny. Spravedlnost, kterou nepochopíme, nemůže být kompletní. Ve chvíli, kdy běžný člověk nerozumí tomu, co soudy říkají, ztrácí pro něj jejich slova váhu a nepochopení s sebou nese nesmíření. Nebo nevykonání. Pojďme se podívat na některé časté výrazy, spojení nebo postupy, které soudy rády používají a které jsou pro běžného člověka méně pochopitelné nebo se nedovede s jejich zněním ztotožnit. Také na to, co soudy někdy dělají a běžný člověk to nevnímá nebo vnímá jinak. Vycházíme z toho, na jaké dotazy našich klientů nejčastěji v tomto směru odpovídáme a jaké problémy řešíme.

Podmíněný trest

Nejčastější "nepochopenou", se kterou se setkáváme, je podmíněný trest. Ve chvíli, kdy ho soud uloží, odsouzený to bere jako výhru. Nejde do vězení. Okamžitě přestane vnímat vše ostatní. Při pohovorech nám naši klienti v 76 % případů potvrdili, že po uložení podmíněného trestu netušili, jak dál postupovat, protože se domnívali, že "neodsouzením", jak podmíněný trest vnímali, u soudu vše skončilo. Povinnost spolupráce s probačním úředníkem a povinnost dohledu, vykonání obecně prospěšných prací nebo jiná omezení je již mýjely. Nevnímali je. Dokonce 82 % klientů s podmíněně uloženým trestem a dohledem probačního úředníka přiznalo, že si neuvědomili, že musí být dostupní pro doručování a kontaktování ze strany soudu a Probační a mediační služby ČR. Vnímání vítězství "nepůjdu si sednout" překrylo vše ostatní. Přitom by stačilo vše řádně vysvětlit, předat přímý kontakt pro další kroky a dát jasné pokyny. Někdo může namítat, že jde o plnění povinností a není možné člověka "vodit za ručičku". To jistě ano. Zároveň jde ale i o uložení trestu a stát musí zajistit jeho srozumitelnost a pochopitelnost úplně každému jedinci. I tomu nejméně vnímavému a samostatnému.

Prekluzivní lhůta

Prekluzivní lhůta - slovo, které běžný člověk za celý život nepoužije. Možná ho ani neuslyší. Přitom ho mohou například v odpovědích soudů číst tisíce z nás. Pokud totiž soud zažádáte o splátkový kalendář a navržená splátka by byla nízká (například 500 Kč při dluhu 70 000 Kč za právní služby stanoveného advokáta), soud odpoví, že *"by došlo k porušení odst. 3 § 11 Instrukce Ministerstva vnitra č. j. 4/2012-INV-M ze dne 19. 12. 2012 o vymáhání pohledávek v platné znění, tedy že by byla překročena prekluzivní*

lhůta". Bez dalšího vysvětlení, co to znamená. Žadatel tedy netuší, co udělal špatně, proč je jeho splátka špatně, a jak onu prekluzivní lhůtu nepřekročit. Přitom by stačilo napsat, klidně s odkazem na onu instrukci ministerstva: "*Vámi navržená splátka je nízká a nebyla by dodržena lhůta nutná ke splacení celkového dluhu, která je 6 let. Aby tato lhůta byla dodržena, musela by být splátka alespoň 973 Kč měsíčně.*" Soudem zvoleným postupem totiž dosáhneme pouze nepochopení a především nehrazení daného dluhu. Navíc by jistě mělo být uvedeno, že věřitel musí přijmout jakékoliv částečné plnění, a tudíž může dlužník soudu poslat jakoukoliv částku. Počkat! Nebo ne a [občanský zákoník](#) to neříká? Nebo ta příslušná instrukce ministerstva nakonec říká v § 11 odst. 3, že 6letá lhůta platí jen u nedoplatků? Jak to tedy je? Co má dlužník dělat? Výsledek je nakonec jasný - dlužník nebude ničeho hradit, protože netuší, jak má postupovat, a složitost komunikace takové banality, jakou je hrazení dluhu, je nad jeho síly, schopnosti a možnosti.

Pojďme se podívat dál do naší oblíbené oblasti podmíněného propuštění. I když Ústavní soud ve svém nálezu [II. ÚS 482/18](#) poměrně obsáhle definoval jednotlivé pojmy vycházející z institutu podmíněného propuštění, soudy se bohužel v praxi jeho názory a závěry moc nezabývají¹⁾ a dál se raději pohybují po své křivolaké a kostrbaté cestě vlastních výroků a definic. Zde jsou některé z nich.

Pochvaly ve vězení

Počet pochval je takovým evergreenem podmíněného propuštění. Opakovaně řešený, ale do dnešního dne nevyřešený. Neukotvený, nenastavený. V roce 2019 jsme společně s Nejvyšším státním zastupitelstvím pořádali kulatý stůl k podmíněnému propuštění na půdě Městského státního zastupitelství v Praze, který byl určen pro obě pražské věznic - Pankrác a Ruzyně. Účastnili se ho soudci Obvodního soudu pro Prahu 4, Prahu 6 a obě dotčená obvodní státní zastupitelství, včetně jejich odvolacích institucí. Dále vedení obou věznic a jejich odborní zaměstnanci, sociální pracovníci a kurátoři a další odborníci na téma podmíněného propuštění. Při řešení systému udělování pochval vyplynul velký rozdíl mezi oběma věznicemi. A to jak ve frekvenci udělovaných pochval, tak i v důvodech pro jejich udělování a možnostech, jak pochvaly získat.

Na úrovni konkrétní věznic a konkrétního obvodního soudu lze předpokládat, že by mělo porovnávání jednotlivých systémů udělování kázeňských odměn fungovat. Pochvaly jsou jen jednou z několika možných forem odměňování odsouzených²⁾. I když tou nejviditelnější. Bohužel má celý systém několik proměnných. Jsou nejčastěji tři. Tou první je vykonání předchozí části trestu v jiné věznici, kde byla pravidla nastavena odlišně. Pokud byla věznice více benevolentní, slyšíme často, že "*v prvních dvou letech trestu jste získal 10 pochval, v posledním roce pouze dvě. Je zde vidět jisté polevení v aktivitě při vlastní nápravě.*" Druhým kritériem jsou jednotlivá oddělení v dané věznici, kde působí jiný vychovatel nebo speciální pedagog. Tedy dva ze zaměstnanců s kázeňskou pravomocí, kteří na udílení pochval mají největší podíl. Jeden dává, druhý ne. I v této situaci slyšíme předchozí komentáře soudů nebo státních zástupců. S oběma se velice špatně pracuje, protože je nemáme jak důkazně podpořit a pro osobu neznalou prostředí výkonu trestu odnětí svobody (VTOS) obecně, nebo ještě lépe konkrétní věznic, jsou pak jakékoliv komentáře ze strany odsouzeného brány spíše jako výmluva než vysvětlení situace. Třetí proměnou je pak pracovní zařazení. Tedy místo a pozice, na kterém odsouzený pracuje. Některé provozy jsou čistě automatickým výkonem práce bez možnosti seberealizace. V jiných je možné vlastní iniciativou a pílí dosáhnout právě třeba návrhu civilního zaměstnance na pochvalu. Odsouzený to neovlivní, ale jeho číslo celkového počtu pochval, které soud hodnotí, ano. Navíc bez pracovního zařazení, které odsouzený také velice těžko ovlivní, je získání pochvaly ještě složitější.

Pochvalu je tedy nutné zasadit do kontextu dané věznic, do možností odsouzeného ve vztahu k délce vykonávaného trestu, vývoji jeho VTOS, realizovanému programu zacházení (na specializovaných odděleních - například léčba závislostí, agresivity apod. - není odsouzený obvykle pracovním zařazením a možnost získání pochvaly se značně snižuje), individuálním možnostem odsouzeného, kdy například vzdělaný nebo v nějaké oblasti zkušený odsouzený může kupříkladu vést kroužek cizího jazyka, ale také je nutné nezapomenout, že pochvala je pouze jednou z odměn, které odsouzený může za své chování a

jednání obdržet. Společně s pochvalou pak přichází nejčastěji zvýšení doby trvání návštěv, jejich realizace mimo věznici nebo přerušení výkonu trestu. Tedy pobyt u rodiny. Tyto odměny se do celkového počtu pochval nepromítnou, ale jsou logicky jejich vyšší úrovní. Pokud ale odsouzený nemá rodinu, nemá návštěvy, tyto odměny mu nejsou logicky udělovány, což ale nikterak nemusí snižovat kvalitu jeho chování v průběhu VTOS.

Hodnocení odsouzeného

U hodnocení chování odsouzeného během VTOS bych se také rád zastavil. A to konkrétně u věty *"délkou svého pobytu ve VTOS (nebo opakovaným pobytem) se mohl s tímto prostředím dobře sžít a poznat ho, a tudíž se tomuto prostředí přizpůsobil, jeho dobré chování tak lze spíše označit za účelové"*. U této velice často používané myšlenky soudů a státních zástupců narážíme na velké nepochopení nejenom ze strany odsouzených, ale i jejich blízkých rodin, ze strany pracovníků věznic a také ze strany naší. Tato věta je používána jednoznačně pro její univerzálnost, protože je ji možné použít kdykoliv, kdy je potřeba říct něco negativního na dobré hodnocení věznic a dobré chování odsouzeného. Když ji slyšíme, již poznáme, že si soud nebo státní zástupce nejsou moc jistí svým postojem, nemají jiné argumenty a důkazy, a proto hledají nějakou dobře znějící argumentační berličku. Bohužel ale tato věta, respektive podobná myšlenková konstrukce, postrádá svoji logiku snad nejvíce ze všech, které u soudů slyšíme. Možná jí v obecném souzení konkuruje jen "soud nabyl přesvědčení". Základních rozporů je zde víc.

- - Odsouzený se musí přizpůsobit nastavení věznic, získávat odměny, dodržovat pravidla. Je to jeden z prvků působení na jeho osobnost, systém hodnot a nastavení priorit.
- - Pokud se odsouzený nepřizpůsobí nastavenému systému, nebude plnit podmínky a bude kázeňsky trestán.
- - Každé chování je účelové. O to víc během VTOS. Účel má přece samotné uložení trestu, jeho vykonání a náprava pachatele.

Pokud bych tuto větu někdy použil, protože bych v ní spatřoval více než svůj útěk od argumentační nouze pro vlastní předem daný závěr, zněla by asi takto: *"Odsouzený vykonává svůj trest delší dobu, je s prostředím věznic již sžitý a je možné tak jeho chování považovat za negativně účelové. Z dalších podkladů totiž soud shledal, že se neposouvá ve svém chování, nepracuje se svými kriminogenními faktory, nevyužívá své možnosti pro vlastní nápravu, neangažuje se nad rámec běžných povinností, nepracuje prokazatelně na svém budoucím životě a nesnižuje svá rizika. Jeho chování tedy není účelové ve vztahu k vedení budoucího řádného života s minimalizací střetu se zákonem, ale je vedené pouze za účelem pro dosažení dobrého hodnocení k podmíněnému propuštění. A to je účel špatný."* Jenže takový závěr lze použít pouze tehdy, pokud daný odsouzený opravdu nic z toho neplní, nebo pokud se chce rozbořem jeho aktivit vůbec zabývat. Pokud plní a soud nebo státní zástupce pouze hledá, proč nepustit, musí se použít myšlenka předchozí. Obecná a znějící prázdnotou.

Stupňování slova standardní

Standardní, nadstandardní, výjimečné - takové stupňování přídavných jmen čeština nezná, ale soudy ho rády používají. Pořád jsme v oblasti hodnocení věznic k podmíněnému propuštění. Pokud věznice uvede, že odsouzený plní své povinnosti, chodí do zaměstnání, chová se řádně a plní program zacházení, jde o standardní hodnocení chování. Mělo by takové hodnocení stačit k podmíněnému propuštění? Odpověď nelze. Vše opět záleží na celkovém posouzení individuality pachatele. My tomu říkáme pracovně "svatá trojice". Jde o stanovení kriminogenních faktorů, práci s nimi a na to navazující nastavení budoucího života. Nemusí tedy ani stačit hodnocení věznic vyznívající jako nadstandardní. Protože i takové hodnocení nemusí být dostatečné ve vztahu ke kriminogenním faktorům a individualitě odsouzeného. Tudíž tak ani nemusí být dostačující hodnocení výjimečné. Pokud již tedy

používáme ve vyhodnocování hodnocení věznic pojmy standardní, nadstandardní a výjimečné, měli bychom je umět od sebe jasně odlišit a říct si, v čem je to následující lepší.

Nadstandardní by mělo tedy navíc přinášet určitě buď:

- a) proces práce s kriminogenními faktory nad stanovený program zacházení realizovaný během VTOS, například vlastní iniciativu ze strany odsouzeného, uvědomění si osobních rizik, vyhledání pomoci u dalších odborníků mimo věznici nebo její nabídku;
- b) nebo ostatní vlastní aktivity během VTOS, které ukazují na investici vlastního času a invence, využití svých schopností a možností na práci pro sebe nebo své okolí. Zde jsme již hovořili o pomoci ostatním odsouzeným, pomoci věznici, přinášení reálných podnětů pro zkvalitnění vlastního výkonu trestu a prokázání změny osobních postojů a hodnot. Podstatná může být také odlišnost aktivit v porovnání s předchozím životem nebo dřívějším výkonem trestu.

Výjimečné chování by pak mělo obsáhnout vše, co je v nadstandardním chování "volitelné", a případně i přidat něco navíc.

Plnění programu zacházení a PSVD

Pojďme ale hodnocení věznic ještě o kousek pootčit. Do té velké koule zahrnující život odsouzeného v době VTOS patří ještě plnění programu zacházení³⁾ a na něj navázaná přístupná skupina vnitřní diference⁴⁾ (PSVD). Vyhodnocení programu zacházení probíhá nejčastěji po třech měsících, a pokud ho odsouzený plní, je postupem času přesunut ze standardní 2. PSVD do té 1. Záleží opět na několika kritériích, a i zde často slýcháme větu, že *"odsouzený ještě není zařazen do 1. PSVD, tudíž nelze druhou podmínku považovat za splněnou"*.

Program zacházení má ve svém závěru uvedeno, zda ho odsouzený začíná plnit, plní částečně nebo plní. Opět není v tomto jednotná praxe, a to ani v názvosloví a ani v době, kdy může být 1. PSVD udělena. Časová období tak mohou být od 6 do i více než 12 měsíců. Záleží totiž na stanoveném programu zacházení, dostupnosti v něm nastavených a uvedených aktivit v dané věznici a v daném čase. Samozřejmě pak také na samotném odborném pracovníkovi věznic, který musí provést příslušnou administrativu. Jakoukoliv logiku pak postrádá i bazírování na 1. PSVD u odsouzených s krátkými tresty, kdy po pobytu na příjmovém oddělení, nástupním oddělení, následnému stanovení programu zacházení a jeho vyhodnocení u trestů kratších 6 měsíců není možné nejen hodnotit období programu zacházení uzavřít se závěrem "plní", ale ani získat 1. PSVD. Mnoho odsouzených a jejich rodin se na nás obrací, jak v takovém případě postupovat, když soud vůbec délku trestu nevzal v potaz a trval na uzavřeném programu zacházení a 1. PSVD. Přitom některé soudy toto chápou a nemají s tím vůbec problém. Jaká se nám tedy nabízí odpověď? Je to na vůli soudce? Je právě toto ta nezávislost soudu?

Náhrada škody

Další snad až mystickou formulací je, že *"způsobená škoda nebyla dostatečně hrazena, a tudíž je potřebný delší pobyt ve VTOS"*. Vycházejme ze slova dostatečně. Jak by takové slovo mělo být ve VTOS posuzováno? Kritéria jsou pouze dvě. Délka trestu a výše příjmu. Třetí kritérium, které soudy a státní zástupci přidávají, je výše škody. Nelze ale přístup odsouzeného k náhradě škody⁵⁾ v době pobytu ve vězení hodnotit podle uhrazené částky v poměru k výši způsobené škody. Výši svého příjmu totiž nemůže odsouzený ve vězení ovlivnit. Pokud práci neodmítl nebo z ní nebyl vyřazen z důvodu chování nebo pochybení na jeho straně, je nutné hodnotit to, jak škodu hradil z jediné možné části svého příjmu, kterou může disponovat. To je jeho kapesné⁶⁾. Tedy 17 % jeho čisté pracovní odměny. Při odpracování plného fondu pracovní doby se částka kapesného pohybuje okolo 1 300 Kč u nejčastější pracovní skupiny odsouzených s příjmem ve výši 50 % minimální mzdy⁷⁾. Odsouzený totiž nemá možnost ovlivnit provádění zákonných srážek ze své pracovní odměny a dle našich zkušeností je na

předních místech před náhradou škody skoro vždy náhrada nákladů trestního řízení, platby za advokáty ex-offo a státní instituce, nejčastěji zdravotní pojišťovny. Náhrada škody nemá v provádění srážek z pracovní odměny odsouzených nadřazenou pozici⁸⁾ před dalšími přednostními pohledávkami⁹⁾. Proto je jeho kapesné jedinou možností s vlastním rozhodnutím. Odsouzený ze svého kapesného tedy může škodu hradit a ukázat tak, že si opravdu dovede odepřít část finančních prostředků "ze svého". Pro něj je totiž kapesné vším, co ve vězení má, a proto mu přikládá obrovskou váhu. Také proto má vzdání se kapesného na jeho aktuální život obrovský dopad.

Jaká by měla být konkrétní výše částky, kterou odsouzený z kapesného vyčlení na náhradu škody? Protože se počet odpracovaných hodin může měnit a některé pracovní pozice (chodbař, úklid apod.) dosáhnou pouze na určitý počet hodin, tedy období zkráceného úvazku, měla by se hranice stanovovat procentuálně. My vycházíme při práci s našimi klienty z výše 50 % měsíčního příjmu s ohledem na jejich další nutné výdaje. Předně se jedná o léky nebo hygienické potřeby (především u zdravotně omezených osob a žen). Dále z možností rodiny a její pomoci například s hrazením nákladů na telefony nebo korespondenci. Podle toho určíme výši a doporučujeme ji odsouzenému držet.

Pojďme si ukázat pro jasné pochopení jeden příklad. 12 x 600 Kč (7 200 Kč) je dostatečné hrazení způsobené škody u osoby, která je ve VTOS 16 měsíců, má plný fond pracovní doby a běžně podporující rodinu, v případě škody, která je 20 000 Kč, ale i 100 000 000 Kč. Jakýkoliv jiný výklad je podle nás chybný.

Insolvence je útěk před hrazením škody

S náhradou škody souvisí i další obvyklý a nepochopitelný závěr soudu shrnutý do vyjádření "*tento krok (oddlužení - pozn. autora) se soudu jeví spíše jako snaha vyhnout se plnění povinnosti k náhradě škody*". O střetu a nepochopení některých řízení jsem psal již v minulosti¹⁰⁾ a otázka pochybuje o smysluplnosti oddlužení je v tomto směru více než typická. O to více zarážející. Oddlužení je prostředek k narovnání vztahů mezi dlužníkem a jeho věřiteli. Každý přihlášený věřitel tedy určité plnění obdrží. V exekuci je ze srážek prováděných ze mzdy hrazeno vždy jen na jednu přednostní a jednu nepřednostní pohledávku. Jak jsem ostatně psal výše u problematiky náhrady škody. Navíc od hrazení škody způsobené úmyslným trestným činem není dlužník po skončení oddlužení osvobozen¹¹⁾. Nemůže tudíž dojít jakkoliv ke zneužití institutu náhrady škody. Naopak vyřešení ostatních závazků dlužníka dovolí na náhradu škody přeměrovat veškeré finanční prostředky dlužníka, které jsou na úhradu dluhů k dispozici. Jak pro zákonné srážky, tak pro dobrovolné plnění.

Probační a mediační služba pomáhá

"Odsouzený nenavázal spolupráci s Probační a mediační službou, která mu tak nemůže pomoci při hledání bydlení, zaměstnání nebo s dalšími problémy, které ho mohou potkat." Jistě hezká myšlenka, která se ale rozchází s realitou. Dohled probačního úředníka má především dohlížecí a kontrolní funkci. Hledání bydlení nebo práce jistě není běžnou náplní dohledujícího úředníka a jde spíše o okrajovou záležitost ve smyslu pomoci vykonávané k jeho zákonným povinnostem¹²⁾. Tuto funkci má ve své dílce sociální kurátor nebo neziskové a příspěvkové organizace k tomuto účelu zřízené a založené. Na ty může soud bez problémů odkázat a jejich služeb i využít při řešení běžných i problematických sociálních otázek odsouzeného. Navíc střet kontrolních a pomáhajících aktivit je i velice těžce realizovatelný a do jisté míry by měly být tyto aktivity oddělené.

Odsouzení se na nás pak často obracejí s tím, že jim probační úředník nepomohl zajistit práci nebo nevykonal některou jinou činnost, kterou mu některé soudy ve svých vyjádřeních přisuzují. Pokud občan bere výroky soudu vážně a má se jimi řídit, je pak střet s realitou života, který tomu neodpovídá, velice nebezpečný, protože dostává člověka do situace, kdy neví, jak má postupovat, a může se obávat toho, že jím realizovaný postup je špatný, protože ho soud nevedl.

Každý může přispět

Je tedy nutné, aby každý chápal, co soud opravdu říká a co po něm požaduje. Aby to chápali také odborníci a všichni, kteří pracují s pachateli. Je mnoho soudců, soudkyň, státních zástupců a zástupkyň, kteří umí vysvětlit to, co říkají, říci to srozumitelně každému, komu jsou jejich slova určena, a své myšlenky dovedou formulovat jasně a postavit je na reálných základech. Nemají potřebu se nad nikoho povyšovat nebo svoji práci neprovádět dostatečně odborně. Pokud totiž nebudeme své soudy chápat, zůstane pak podmíněné propuštění a ukládání trestů obecně prázdnou schránkou bez své podstaty. Bez nápravy, bez odstrašení od dalšího páčání a bez ochrany společnosti. A čísla 70 % u recidivy se jen tak nezbavíme. Přitom ho každý může alespoň malinko ovlivnit.

1 O závěrech více *Bulletin advokacie*, 2022, č. 7-8, s. 33-45. DRÁPALOVÁ, J., DRÁPAL, J. Precedenční závaznost judikatury Ústavního soudu v praxi: Ovlivnil nález sp. zn. [II. ÚS 482/18](#) rozhodování obecných soudů o podmíněném propuštění?

2 [§ 45 zák. č. 169/1999 Sb.](#), zákon o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů.

3 [§ 41 zák. č. 169/1999 Sb.](#), zákon o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, a [§ 36 a násl. vyhlášky č. 345/1999 Sb.](#), vyhláška Ministerstva spravedlnosti, kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody.

4 [§ 39 vyhlášky č. 345/1999 Sb.](#), vyhláška Ministerstva spravedlnosti, kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody.

5 Náhrada škody na <http://www.podminenepropusteni.cz/nahrada-skody-neni-jen-fraze/>

6 [§ 6 vyhlášky č. 10/2000 Sb.](#), vyhláška Ministerstva spravedlnosti o srážkách z odměny osob, které jsou ve výkonu trestu odnětí svobody zaměstnány, o výkonu rozhodnutí srážkami z odměny těchto osob a chovanců zvláštních výchovných zařízení a o úhradě dalších nákladů.

7 Nařízení vlády č. [361/2017 Sb.](#), nařízení vlády o výši a podmínkách odměňování odsouzených zařazených do práce ve výkonu trestu odnětí svobody.

8 Odst. 4 [§ 25 zák. č. 169/1999 Sb.](#), zákon o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů.

9 [§ 279 zák. č. 99/1963 Sb.](#), občanský soudní řád.

10 SCHNEEDÖRFLER, P. Střety řízení, střety s realitou. *Trestní právo*, 2022, č. 3, s. 30-33.

11 [§ 416 odst. 1 zák. č. 182/2006 Sb.](#), zákon o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon).

12 [§ 2 odst. 1 písm. d\) zák. č. 257/2000 Sb.](#), zákon o Probační a mediační službě a o změně zákona č. [2/1969 Sb.](#), o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. [65/1965 Sb.](#), zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. [359/1999 Sb.](#), o sociálně-právní ochraně dětí (zákon o Probační a mediační službě).